



10 maart 2020 | Harold Stevens | Preventiegid

Waarom je ECHT naar je kind moet luisteren



Graag wil ik in deze column iets vertellen over de verborgen missie van het kind. Mijn visie op de eerste oorzaak van problematiek rondom kinderen en jongeren is gebaseerd op ervaringen uit mijn praktijk, de confrontaties met mijn eigen kinderen en de ervaring van mijzelf als kind. Tijdens mijn eigen zoektocht vond ik zelf ook de bevestiging van dit mechanisme terug in oude filosofische en religieuze geschriften. Het is eigenlijk oude kennis, die jammer genoeg verloren is gegaan.

Ik realiseer mij dat het schrijven over de problematiek rondom kinderen (inclusief jongeren) een heel gevoelig onderwerp is. Maar er is ook nog veel onbegrip en onduidelijkheid. Het kind is ons eigen bloed. Daarom zijn wij ook sterker verbonden met ons kind dan met onze eigen partner. Door deze bijzondere bloedverbinding raakt de pijn van het kind ons zelf het diepst. We voelen ons als ouders dan ook vaak machteloos wanneer we ons kind zien worstelen en we het niet (meer) kunnen helpen of bereiken.

Draadloze verbindingen

De technologische ontwikkelingen hebben er voor gezorgd dat we tegenwoordig snel en draadloos op grote afstand met elkaar kunnen communiceren. Er is geen fysieke verbinding meer nodig. Afstand speelt geen rol meer. Overall is draadloos netwerk beschikbaar en met de juiste sleutel in handen heb je toegang tot alles en iedereen. Zo vinden we het ook heel normaal dat s'avonds de verlichting aanspringt wanneer de sensor ons detecteert, of wanneer we een ander TV-kanaal kiezen met de afstandsbediening.

Magische verbinding tussen ouder en kind

Zo bestaat er een krachtige, draadloze verbinding tussen ouder en kind. Ze is niet zichtbaar, maar ze is er wel. Ieder kind is uitgerust met een sensor die voornamelijk is afgesteld op (één van) de ouders. Deze sensor detecteert gevoelens zoals innerlijke onrust, frustratie, (oude) pijn en/of verdriet, maar óók blijdschap, innerlijke rust, vreugde en geluk. Bij het ene kind is deze sensor echter gevoeliger afgesteld dan bij de ander.

Gevoelssensor

Als kind zijn wij ons totaal niet bewust van de aanwezigheid van deze sensor. Ze is ingebouwd en zorgt voor allerlei vreemde signalen die binnenkomen. We hebben als kind geen idee waar die signalen vandaan komen. Ze zijn tenslotte niet zichtbaar. Daarnaast willen de meeste ouders hun kind niet belasten met hun frustraties, verdriet en pijn dus houden zij hun gevoelens, met de allerbeste bedoelingen, verborgen voor het kind. Het kind krijgt echter zo geen match met dat wat het voelt en dát wat het middels de zintuigen kan waarnemen. Het kind voelt dus van alles, maar het mist de code van de wifi. Het probleem dat hierdoor ontstaat is dat het kind er dan vanuit gaat dat deze gevoelens bij het kind zelf horen, óf dat wat het voelt niet klopt.

Innerlijk conflict

In het kind ontstaat er dan een innerlijk conflict: via de zintuigen ziet het de ouder met een lach op het gezicht door het leven gaan, terwijl er via de gevoelssensor pijn, verdriet en/of frustratie binnenkomt. Die twee signalen komen niet met elkaar overeen en botsen van binnen dus met elkaar. Dit veroorzaakt een innerlijk conflict en zorgt voor frustraties bij het kind. Het kind verliest het vertrouwen in zijn gevoel en daarmee het vertrouwen in zichzelf. Het gevolg kan zijn dat het kind met zichzelf in de knoop raakt, daardoor afwijkend gedrag gaat vertonen of mogelijk zelfs lichamelijke klachten gaat ontwikkelen.

Onvoorwaardelijke liefde

Het kind dat is uitgerust met deze gevoelige sensor heeft dus een heel bijzonder doel: het kan de ouders helpen om hun innerlijke pijn te herkennen en naar buiten te brengen, er ruimte en erkenning aan te geven en er niet langer zelf mee rond te blijven lopen. Ouders zouden zich daarvan bewust moeten zijn. Kinderen verlangen van hun ouders dat zij pijnvrij door het leven gaan. Kinderen kunnen daar, zónder dat zij zich ervan bewust zijn, héél hardnekkig en volhardend in zijn. Het kind streeft er dus uiteindelijk naar dat ouders zichzelf onvoorwaardelijk liefhebben. Het kind lijkt zelfs onbewust bereid te zijn om zichzelf, omwille het eigen levensgeluk, daaraan ondergeschikt te maken.

Boodschapper

Deze visie biedt een heel andere kijk op afwijkend gedrag en/of klachten bij kinderen. In plaats van het kind te zien als ziekelijk, vervelend of lastig, kunnen we proberen de boodschap te begrijpen die het kind wil uitdragen. We kunnen kinderen dan weer gaan beschouwen als engeltjes: het woord 'Engel' is ten slotte afgeleid van het Griekse woord 'Angelos', dat 'boodschapper' betekent.

Ik hoop van harte dat je na het lezen van deze column op een andere manier durft te kijken naar het kind. Want het kind lijkt een heel bijzondere functie in het leven van mensen te hebben. Besef dat je zelf óók ooit kind bent geweest, uitgerust met dezelfde verborgen missie.

Meer hierover lees je in mijn boek 'De droom van Ha'adam, over het mechanisme van het leven'.



[AUTEUR HAROLD STEVENS](#) | 200310

Preventiegids Harold Stevens is een psychosociaal therapeut, trainer en coach voor de vitaliteit en het welzijn van de mens.